

DANTE HÁZA

*Mint a múlt, olyan sűrű lett az este,
hol vérnél is sötétebb annak árnya,
ki a vesztett igaz utat kereste.*

*Hol volt még lélek ilyen büszke-árva,
szem messzenéző, szándék oly merész,
a kárhozott nép városát bejárva?*

*Hol volt még szív oly gyűlöletre kész,
és szerelem, mely legyőzné a poklot,
világítóbban hol fénylett az ész?*

*Firenze! Hűtlen bölcső, drága, romlott —
kitől szállt még hazára annyi átok,
és szebb énekkel elébed ki omlott?*

*Mert ő, ki vakok között volt a látnok,
s tudta, mily keserű a mások étke,
csupán az édes Arno-partra vágott.*

*Firenze! Korok annyi szennye, vétke
ellen ki volt még ily kegyetlen ostor:
a veszett lelkeket sziszegve tépte —*

*s ki roskadt úgy maga is fájdalomtól,
a kín mezsgyéjén fokról fokra lépve,
mint hulla földre hullván irgalomtól?*

*Firenze! Ma is, kit vágy szólít égve,
hős vagy zarándok, kinek mint kereszt ül
vállán a szándék, s törne igaz égbe:*

*csak messzeűzve, poklokon keresztül,
felszállva kilenc tisztító körön
jut el, hol Beatrice fénye rezdül,*

s harcból, reményből kinő az öröm.